Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Orson Pratt

i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 14de Juni 1868.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 341.)

Dersom altsaa en jordisk Konge eller Regjering ikke vil anerkjende et Sendebud fra en anden Konge eller Regjering, medmindre det er retteligen bemyndiget, hvorledes kunne vi da antage, at Gud vil anerkjende saadanne Mænd, som handle i hans Navn, paaberaabende sig den Fuldmagt, hvilken Herren gav sine Apostle for over atten hundrede Aar siden. De, som skulle udføre nogen Handling i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, maae være kaldte og ordinerede paa den Maade, som skete i Jesu Christi sande Kirke, hvis ikke, ere deres Handlinger ugyldige og magtesløse.

Baade Catholiker og Protestanter paastaae, at alt Guds Ord indeholdes i de Bøger, der ere samlede i det Gamle og Nye Testamente, og at der siden Bibelen blev afsluttet ikke er bleven given nogen ny Aabenbaring eller nogen fornyet Fuldmagt, ingen Engles Sendelse, ingen Røst fra Gud, ingen inspirerede Apostler eller Propheter, men at alle Præster og Lærere ere bemyndigede til at handle som Guds Tjenere paa Grund af den Fuldmagt, som de have læst om i Bibelen, at Herren gav sine Apostle.

Enhver Fornuftig vil lettelig kunne indsee, at hverken Pave, Cardinal, Erkebiskop, Biskop, Provst, Præst eller Lærer er kaldet af Gud, eftersom de fornegte den oprindelige Kirkes Love og Ordinancer, ere indbyrdes uenige, hade og forfølge hverandre, paastaae hver især at være de Rette og alle Andre forkeerte, hvilket beviser, at de ikke ere drevne af Guds Aand, hvilken bevirker Enighed baade i Lære og Bekjendelse. Følgelig kunne vi rettelig slutte, at den sande Kirke ikke findes i den saakaldte Christenhed og at de Geistlige ikke have nogen Fuldmagt

fra Gud; thi at læse i en Bog om hvad Gud har indstiftet i gamle Dage, vil ikke bemyndige Nogen til at handle i de hellige Handlinger. At læse om, at Gud gav Aabenbaringer, Prophetier og Engles Betjening, er een Ting; men at virkelig modtage samme er en anden. Alene at læse om Guds Rige, berettiger Ingen til at indgaae i samme, men at omvende sig, troe og blive døbt til sine Synders Forladelse af Mænd, der ere bemyndigede af Gud, giver Adgang til Guds Rige og til Nydelsen af den Hellig-Aand, der skjænker et levende Vidnesbyrd og veileder ind i al Sandhed. Der var Kraft i Forvaltningen af Evangeliets Ordinancer, naar den rette Myndighed var paa Jorden. Herren gav sine Apostle Myndighed ikke alene til at forvalte de ydre Ordinancer, men ogsaa at meddele den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse, hvorom vi kunne læse i Apostlernes Gjerninger 8 C., at „da Folket i Samaria troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe baade Mænd og Qvinder; men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaritanerne havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faae den Hellig-Aand (thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn); da lagde de Hænderne paa dem og de fik den Hellig-Aand."

Her see vi altsaa tydeligt, at Meddelelsen af den Hellig-Aands Gave formedelst Hænders Paalæggelse, hvilket var en af Evangeliets Ordinancer, udførtes af Apostlerne, som havde denne Myndighed, og hvilken Ordinance ikke kunde forrettes af nogen ringere Authoritet, end en Apostel eller en Ældste af det melchisedekske Præstedømme, der besad Ret til at forvalte i de aandelige Anordninger, da derimod det mindre Præstedømme eller det aaronske kun havde Ret til at forvalte i de ydre Anordninger.

I den lange Frafalds-Periode har der ingen Myndighed været paa Jorden til at forvalte Evangeliets hellige Anordninger, men Menneskene have taget sig selv den Ære at lade sig kalde Guds Præster eller Sjælesørgere, og have forvaltet de Vedtægter og Skikke, der i Tidens Løb ere blevne vedtagne istedetfor de af Herren indstiftede, i hvilke der vare Kraft og Velsignelse, og som forenede alle Bekjendere til eet Samfund, der havde een Tro, een Daab, een Gud og udgjorde eet Legeme, besjælet af een og samme Aand.

Nu staaer der et vigtigt Spørgsmaal tilbage: Er den rette Myndighed bleven gjenoprettet? De Sidste-Dages Hellige ere rede til at besvare dette Spørgsmaal.

Ligesom Gud fra Tid til anden siden Verdens Begyndelse gav Myndighed til de Mænd, han valgte til at forestaae en Huusholdning, saaledes har han i disse sidste Dage, da Tidernes Fyldes store Huusholdning skulde oprettes, aabenbaret sig selv, sendt sine Engle, kaldet og ordineret en Mand til at begynde hans Gjerning paa Jorden. Som eet af de første Midler var Fremkomsten af Mormons Bog, hvilken indeholder Vidnesbyrdet om det sande Evangelium, saaledes som det blev aabenbaret og lært af vor Herre og Frelser Jesus Christus. Naar? Efter hans Opstandelse fra de Døde, efter at han havde fuldendt sin Tjeneste i Jødeland, viste han sig paa dette store vestlige Fastland (Amerika), som var befolket med talrige Nationer — Grene af Israels Huus — hvorfra vore amerikanske Indianere nedstamme. De saae Jesus lige-

saavel som Jøderne i Jerusalem. De saae Vunderne i hans Hænder, i hans Fødder og i hans Side. De saae ham nedstige fra Himmelen, iført et hvidt Klædebon og komme ned iblandt dem i den nordlige Deel af hvad vi kalde Syd-Amerika. De hørte ham tale og undervise Mængden, som var forsamlet ved den Leilighed, hvilket skete flere Dage, og Folket strømmede til fra alle Kanter for at høre ham. De følte hans Magt ligesaavel som Folket i Jødeland, og Evangeliets herlige Principer bleve forkyndte for dem ligesaavel som for Jøderne i Jerusalem. De havde det Privilegium at blive begravne i Vandet til deres Synders Forladelse og faae Hænder lagt paa dem for Udgydelsen af den Hellig-Aand ligesaavel som deres Brødre i det fjerne Jerusalems Land. De hørte hans Røst forkynde Evangeliet, som han havde indført for at frelse Menneskenes Børn, og de hørte ham tillige forklare Skrifterne og Prophetierne samt udfolde alle Ting, der skulde skee lige indtil Tidens Ende. De nedskreve hans Lærdomme ligesaavel som Markus, Matthæus, Lukas og Johannes. Hvad de Disciple og Apostle, som Herren kaldte fra Amerikas Fastland, lærte og nedskreve, blev opbevaret ligesaavel som Skrifterne i Asien. Den nye Verdens Urindvaanere havde altsaa det samme Privilegium at lære at kjende Saliggjørelsens Plan, som Folkene i den gamle Verden, og deres Vidnesbyrd er bleven bragt til os. Hvorledes? Ved Engles Tjeneste.

Alligevel kunde vi ikke have adlydt Evangeliet, dersom ingen Administrator var bleven kaldet og bemyndiget. Fremkomsten og Oversættelsen af Mormons Bog formedelst Inspiration gav hverken Joseph Smith Myndighed til at døbe, lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave eller til at udføre nogen anden af Guds Huses Ordinancer. Han udførte først den Gjerning, der var givet ham at gjøre — nemlig Frembringelsen af de Optegnelser, der indeholdt Evangeliet, saaledes som det lærtes iblandt Israeliterne paa det amerikanske Continent. Kunde Kirken opstaae derved eller Nogen blive døbt? Nei! dertil udfordredes en anden Fuldmagt. Joseph modtog først Befaling og Myndighed til at frembringe og oversætte Mormons Bog, og siden fik han forøget Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinancer og til at opbygge Guds Kirke og Rige. Paa hvilken Maade fik han denne Myndighed? Formedelst Engles Sendelse og Tjeneste. Johannes den Døber, der paa Jorden havde holdt Nøglerne til det aaronske Præstedømme, blev sendt ned fra Himmelen for at ordinere Joseph til det samme Præstedømme. Ved hvem modtog Joseph Apostel-Embedet? Herren sendte ingen ringere Personer end Petrus, Jacob og Johannes, som vare med Jesus paa Bjerget, da han blev forklaret, og hvor de hørte Faderens Røst; disse nedstege fra Lysets Egne, lagde deres Hænder paa Joseph, meddeelte ham den Hellig-Aand og gav ham den samme Myndighed de havde, og først da havde han Ret til at handle som en Guds Tjener i alle Ting og efter Aabenbaring fra Gud at organisere Kirken den 6te April 1830.

Heri ligger den uhyre Forskjel imellem os og Christenheden. Dersom det er sandt, hvad jeg har fremført i denne Eftermiddag, kunne I letteligen indsee den hele Menneskeslægts Stilling med Hensyn til Evangeliet. De kunne ikke annamme det uden ved den rette Myndighed, og om Gud i Sandhed har sendt sine hellige Engle til at gjenbringe Apostelskabet og sammes Magt og Myndig-

hed til at forvalte de hellige Anordninger — hvo kan blive frelst uden at adlyde det himmelske Budskab?

Blev Nogen, Jøde eller Hedning, frelst i gamle Dage, som forkastede Apostlernes Prædiken? Ikke Een. Om de vare nok saa retfærdige, ja, om de endog havde modtaget Engles Tjeneste ligesom den gode gamle Cornelius, kunde de ikke blive frelste uden at adlyde Evangeliet. I vide, at Cornelius var saa from og havde givet de Fattige saamange Almisser, at de vare stegne op for Gud og ihukommede, saa at Herren endog benaadede ham med at sende en Engel til ham, der sagde ham, at han skulde sende Nogle til Joppe for at hente Simon, som kaldtes med Tilnavn Petrus, og han skulde sige ham, hvad han burde gjøre. Cornelius kunde have tænkt saaledes: „Er ikke jeg retfærdig nok til at kunne blive frelst, uden at sende Bud efter Petrus? Har jeg ikke gjort saa og saameget Godt, og har ikke Herren sendt en hellig Engel til mig fra Himmelen for at sige mig, at mine Bønner og mine Almisser vare opstegne for Gud og ihukommede? Hvad Nødvendighed er det for mig at sende efter en Mand, som skal sige mig hvad jeg bør at gjøre?" Men saaledes tænkte ikke Cornelius. Han adlød Engelens Ord, hvilke syntes at indbefatte: Hvor from og retskaffen Du end er, Cornelius, kan Du dog ikke blive frelst uden at adlyde Evangeliet og modtage sammes Ordinancer ved en af Gud bemyndiget Tjener; send derfor Bud efter Petrus og han skal sige Dig, hvad Du bør at gjøre.

Da Jesus befuldmægtigede sine Apostle i gamle Dage, bød han dem at prædike Evangeliet for al Skabningen, idet han tilføiede: „Hvo der troer og bliver døbt skal vorde frelst, men hvo som ikke troer skal vorde fordømt." Synes ikke det at være haarde Ord? Skulde Alle vorde fordømte, som ikke underkaste sig denne Saliggjørelses Orden? Vare der ikke gode Mænd iblandt Pharisæerne, Sadducæerne og andre Secter i hiin Tid, og ere der ikke mange gode Mennesker iblandt de saakaldte christelige Secter og Partier i vore Dage? Skulle de Alle vorde fordømte, dersom de ikke adlyde det Evangelium, som forkyndtes af Apostlerne? Saaledes siger Herren selv. Hvor fromme og gudfrygtige Menneskene end kunne være, maae de dog alle adlyde det ene System og være forenede i Opbyggelsen af den Kirke, udenfor hvilken der ikke gives nogen Frelse.

Dersom vor Paastand altsaa er sand, at Gud har gjenoprettet Evangeliet og gjengivet Apostelskabet, kan da Nogen blive frelst, der forkaster Mormons Bog og den Myndighed Gud har givet? Nei, ikke Een, dersom de have havt Leilighed til at høre og annamme samme.

Jeg vil læse for Eder af Pagtens Bog en Aabenbaring, som blev given af den Herre Jesus Christus til denne Kirkes Apostle og Authoriteter:

„Derfor gaaer ud i al Verden, og hvor I ikke kunne komme, skulle I sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra Eder ud i al Verden til hver Skabning. Og som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til Eder; thi I ere mine Apostle, ja Guds Ypperstepræster. I ere de, som min Fader har givet mig — I ere mine Venner, derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som troer paa Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Aand, og disse Tegn skulle følge dem, der troe. I mit Navn skulle de gjøre mange underfulde Gjerninger; i mit Navn skulle de uddrive Djævle; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle de aabne de Blindes Oine og bringe de Døve til at

høre, og den Stummes Tunge skal tale. Og dersom Nogen giver dem Gift, skal den ikke skade dem, og en Slanges Gift skal ikke have Magt til at skade dem. Men den Befaling giver jeg dem, at de ikke maae rose sig af dette, eller tale derom for Verden; thi disse Ting gives Eder til Eders Gavn og Salighed.

„Sandelig, sandelig siger jeg Eder, de, der ikke troe paa Eders Ord og ikke blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne faae den Hellig-Aand, skulle fordømmes, og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder er i Kraft fra denne Time over al Verden, og Evangeliet er til Alle, som ikke have annammet det." (Pagtens Bog Side 26—27.)

Jeg har oplæst dette for at I kunne see Ligheden af de to Fuldmagter. Vi have modtaget Fuldmagt til at prædike Evangeliet for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, og at kalde paa Alle, Hedninger som Jøder, Præster som Folk af alle Slags Religionsbekjendelser, religiøssindede saavelsom vantro, til at troe paa den Herre Jesus Christus og omvende sig fra deres Synder samt lade sig døbe til deres Synders Forladelse, paadet at de kunne vorde fyldte med den Hellig-Aand formedelst Hænders Paalæggelse, og siden alvorligen stride for den Tro, som engang er overantvordet de Hellige, saa at de kunne nyde de Naadegaver, som Gud har lovet de Troende. „Og," ligesom Mormons Bog siger, „om der er een Sjæl iblandt Eder, som gjør Godt, han skal virke ved Guds Gaver og Kræfter; men vee over dem, som fornegte disse Gaver og Kræfter, thi de skulle døe i deres Synder og kunne ikke blive frelste i Guds Rige." Amen.

Den nordamerikanske Tverbane.

(Fra „Berlingske Tidende.")

I.

Tilveiebringelsen af en directe Jernbaneforbindelse mellem New York og St. Francisco eller imellem det atlantiske Ocean og det stille Hav, er et Foretagende, som Nordamerikanerne med Rette ere stolte af, og om hvis Fremgang de transatlantiske Blade daglig bringe nye Meddelelser. Jernbanen igjennem det nordamerikanske Fastland til San Francisco vil altid vedblive at være en af de mærkeligste i hele Verden. Der gives ingen anden, som har at kæmpe med lignende Naturvanskeligheder, og ingen, der er saa rig paa de meest storartede Contraster. For kort Tid siden blev der meldt, at Skinnerne havde naaet den høieste Spids af Bocky montains, og nu foreligger der allerede en Skildring af Jernbanetogets første Fart over Sierra Nevadas sneedækkede Toppe, der skille Californien fra det søvrige Nevadas vidtstrakte Sletter.

Den nordamerikanske Presse bliver ikke træt af at udvikle, hvilken umaadelig Indflydelse Aabningen af denne store Bane (i Amerika bekjendt under Navn af Pacifik-Banen, ɔ: Stille-Havs-Banen) vil faae paa hele Verdenshandelens Gang og navnlig paa de Forenede Staters maritime og commercielle Fremtid, der snart vil fordunkle England i samme Grad,

som Englænderne for to Aarhundreder fordunklede Hollænderne og Portugiserne. Endskjøndt Nordamerikanerne ellers have Ord for at være Mestre i at overdrive, hvor der er Tale om deres egen Magt og Hjælpekilder, kan man dog i dette Tilfælde neppe Andet end give dem Ret. Det kan endog være, at Virkningerne af den store Pacificbanes Aabning ville overgaae selv de dristigste Forventninger. Den vil nemlig ikke blot blive af stor Betydning for Verdenshandelens Gang, men ogsaa for de Forenede Staters egne Befolkningsforhold, og fremme Opdyrkelsen af vidtstrakte Egne, der hidtil have ligget urørte af den menneskelige Cultur. Unionsgebetets samlede Areal kan anslaaes til 154,000 danske Qvadratmiil. Deraf indtager Vandet (Indsøer, Floder osv.) 11,400 Q. M., Unionsstaterne 85,200 Q. M. og Territorierne (de endnu ikke opdyrkede og tilstrækkelig befolkede Egne) 57,400 Q. M. Indvaanernes Antal beløb sig i 1860 til 31,443,321 Mennesker, hvoraf 31,148,046 kom paa Staterne og kun 295,275 paa Territorierne, saa at der i Staterne lever 360 Mennesker paa Qvadratmilen, i Territorierne kun 5. Nogenledes rigelig befolkede ere hidtil i Grunden kun Staterne Massachusetts (3300 Mennesker paa Q. M.) og Rohde Island (2900) samt New York (1720); i de andre Stater synker Befolkningens Gjennemsnits-Tæthed tildeels meget lavt. Hvis hele Unionen var befolket i samme Grad som Massachusetts, vilde den for Tiden tælle 472 Mill., hvis Befolkningens Tæthed var lig Frankrigs: 528 Mill., hvis lig Englands: 924, lig Belgiens: 1195 Mill.

Allerede nu flytte Tusinder og atter Tusinder af Indvandrere fra de østlige Stater hen til de vestlige Territorier og bosætte sig paa begge Sider af den nye Jernbane, der er bestemt til at at blive Amerikas største og vigtigste Handelsvei. I Nærheden af enhver tilkommende Station opstaaer der i utrolig kort Tid Byer med Skoler, Kirker, Theatre osv., i Omegnen af Jernbanen stige Priserne paa opdyrkeligt Land med forbausende Hurtighed; Plougjernet og Muursteen holde lige Skridt med Skinnernes Lægning fra Station til Station. De vestlige Egne, der hidtil for mange Nordamerikanere have været en terra incognita, drages nu med ind i Culturens Omraade, og det i bestandig høiere Grad, jo mere man nærmer sig Pacificbanens vestlige Udgangspunkt, Californien, hvis Hovedstad St. Francisco engang i Tiden vil udvide sig til et nyt New York ved det stille Havs Kyst.

Hvilken Besparelse af Tid og Penge den store Tverbanes Aabning vil medføre, fremgaaer af følgende Kjensgjerninger. Befordringen mellem de østlige Stater og Stillehavskysten skeer for Tiden ved „den store Vest-Post" under Forretningsfirmaet Ben Halladays Ledelse (i Missouri.) Den første Section gaaer fra Atchinson ved Missouri igjennem de store Sletter til Denver, 650 eng. Mile; den anden Section fra Denver til Rocky Montains, igjennem Bridger-Passet til Saltsøstaden Utah, 600 Mile. Til denne slutter sig en tredie Section, under Ledelse af Firmaet Wells, Fargo osv., der gaaer fra Saltsøstaden til Nevada og Californien, 750 Mile. Paa hele denne Strækning er Posttjenesten daglig; den udføres med 260 Vogne og 6000 Heste, Muuldyr osv. Langs samtlige Linier er der oprettet Stationer i 12 til 15 Miles Afstand fra hverandre. Alt det Korn, der bruges til Menneskers og Dyrs Underhold paa denne Reise, maa tilføres ad Missouri, Ho maa tidt hentes fra Egne, der ligge 100 Mile borte, og Brændematerialet ligeledes fra meget fjerne Districter. Posttjenestens Overopsynshavende har 10,000 Dollars i

aarlig Løn, en Sectionsopsynsmand 2500 Doll., en Kudsk 75 Doll. maanedlig foruden fri Kost osv. Halladay faaer af Regjeringen en aarlig Subvention af 650,000 Doll. og har selvfølgelig ogsaa Postbefordringens Indtægter, men maa selv vedligeholde Veiene og hele Driftsmateriellet. I 1865 ødelagde Indianerne for Halladai en Mængde Stationshuse, Dyr, Fourageforraad osv. til Værdi af ½ Mill. Doll. I 1864 og 65 satte Halladay betydelige Summer til; i de to sidste Aar har han atter havt betydelige Overskud. For Tiden boer han i New York; hans Formue vurderes til 5 Mill. Doll. Passegeertaxten er: fra Atchinson til Denver 175 Doll., til Saltsøen 350 Doll., til Nevada 500 Doll., til Californien 500 Doll. osv.

Den Tid, som under sædvanlige Forhold medgaaer til hele denne Reise fra Atchinson ved Missouri til St. Francisco, anslaaes til 20—21 Dage; Halladay selv skal engang paa en Inspectionsreise have tilbagelagt den i 12½ Dage, men med en Bekostning af 20,000 Dollars. Naar den store Pacifikbane er færdig, antager man, at Be ordringen fra New York igjennem hele Nordamerika til St. Francisco (en Veilængde af 1657 Miil) vil kunne skee i 6—7 Døgn, med Iiltog endog i 4—5 Døgn. Man har beregnet, at ved Hjælp af Pacificbanen Reisen omkring Jorden vil kunne tilbagelægges i en Tid af 90—100 Dage. Fra Liverpool reiser man til New York i 10 Dage, efter 2 Dages Rast videre til St. Francisco i et Tidsrum af 5 Dage, efter 2 Dages Rast med de amerikanske Pacifik-Dampere til Hongkong i 25 Dage, fra Honkong til Bombay og derfra tilbage til Liverpool i mindre end 50 Dage.

Pacificbanens store Betydning for Verdens-Handelen ligger i, at den aabner Samqvemmet med Verdens tættest befolkede, frugtbareste og rigeste Egne, hele China og Japan, for Nordamerikas driftige og energiske Foretagelsesaand. England og de øvrige europæiske Handelsstater ville paa Grund af deres Beliggenhed i denne Retning ikke kunne concurrere med Nordamerika, som fra St. Francisco kommer til at beherske hele det stille Ocean; Rusland vil kun i visse Henseender (ad Landeveien) kunne deeltage i Handelstrafiken med Østasien. Det er ingen Tilfældighed, at Keiseren af China har valgt en Nordamerikaner, den forhenv. Gesandt i Peking, Burlingame, til en af sine meest betroede Statsmænd og sendt denne i Spidsen for et stort Gesandtskab til Washington for at afslutte en omfattende Tractat med de Forenede Stater, som er blevet undertegnet i forrige Maaned. Iblandt andre Punkter garantere begge Regjeringer deres respective Undersaatter de samme Rettigheder til at bosætte sig og drive Handel; Keiseren af China erklærer sig villig til at befordre Indførelsen af samme Mønt-, Vægt-, og Maal-System som i den øvrige Handelsverden; der fastsættes, at alle chinesiske Udvandrere skulle have Adgang til Unionens Skoler og høiere Dannelses-Anstalter, ligesom Nordamerikanere skulle have Lov til at stifte Skoler i de chinesiske Byer og Distrikter, der tractatmæssig staae aabne for Fremmede; endvidere, at Unionen vil understøtte China i Anlæget af Jernbaner, Telegraphlinier osv. ved at sende Ingenieurer og Arbeidere, der skulle betales af den keiserlige Regjering osv. Ogsaa med Hensyn til Handelssamqvemmet med Japan var Nordamerika den første Magt, der fremtvang en Anerkjendelse af sine Fordringer og viste de europæiske Stater Veien til at afslutte Traktater og overvinde Japanesernes Modstand imod et ordnet diplomatisk Samqvem med den civiliserede Verden. Ved Pacificbanens Aab-

ning vil Amerikas Indvirkning paa hele Østasiens Handels- og Culturforhold blive forøget i en Grad, som det er umuligt forud at beregne.

Paa samme Tid som den store nordamerikanske Tverbane nærmer sig sin Fuldendelse — man forsikkrer, at hele Strækningen vil blive aabnet den 4de Juli 1869 — interesserer et amerikansk Compagni sig for en anden Plan, nemlig at gjennemskære Landtangen ved Darien mellem San Miguel-Golfen og Caledoniabugten, hvor Canalen kun vilde faae en Længde af 26 til 27 engl. Mile, og deraf kun 2 Mile igjennem faste Klipper. Contreadmiral Davis, Forstanderen for Observatoriet i Washington, har særlig beskjæftiget sig med dette Project og fornylig udgivet et Skrift for at vinde Publicums Interesse derfor. Han oplyser, at Søreisen fra New York til Shanghae derved vil blive afkortet med 11,600 eng. Mile, til St. Francisco med 14,000 Mile, til Melbourne med 3000 Mile, og til andre Punkter i samme Forhold, alt efter den Tid, i hvilken de under de nuværende Forhold naaes ved Omseilingen af Cap. Horn. Værdien af de Varer, der aarlig vilde passere denne Canal, anslaaer han til 468 Mill. Doll., og Besparelsen af Tid, Assurancepenge og Hyre til 49 Mill. Doll. aarlig. Udførelsen af denne Plan vilde væsentlig bidrage til at forøge den amerikanske Vestkysts commercielle Betydning og befordre den Indvandring fra Asien, som nu allerede har begyndt at gjøre sig gjældende.

Det er hidtil navnlig det overbefolkede China, som har sendt Colonister til Unionens vestlige Stater. Antallet af de i Californien indvandrede Chinesere beløber sig til mindst 50,000, ifølge enkelte Angivelser til 70—80,000, og tiltager bestandig. Efter Folketællingen i 1864 var der alene i St. Francisco henved 4000 Chinesere. Disse Indvandrere beskjæftige sig for Størstedelen i Minerne med Guldgravning og i Byerne med Forretninger, som svare til deres Landsmænds Fornødenheder. Der gives i St. Francisco Gader, som udelukkende ere beboede af Chineserr; her findes Kjøbmænd, Gjæstgivere, Guldsmede, Barberer, Læger, Apothekere, Arbeidere og Haandlangere, Billedhandlere, Opiumssælgere osv. Paa Landet ere de Fiskere, Gartnere, Teglværks- og Jordarbeidere. Deres Driftighed, Fredsommelighed, Punktlighed og især Ædruelighed gjør, at de chinesiske Arbeidere ofte ere mere søgte, end de europæiske. Maadehold er et af deres meest iøinefaldende Fortrin, dog ere de tidt hengivne til Nydelsen af Opium, ligesom de ere lidenskabelige Elskere af al Slags Hasardspil. De chinesiske Spillehuse i St. Francisco staae aabne Nat og Dag. Imod deres nedarvede religiøse Skikke vise de stor Vedhængenhed. De have i St. Francisco bygget flere Templer, og i hvert chinesisk Huus findes endeel Afgudsbilleder, der ere Gjenstand for Familiens Dyrkelse. Paa den almindelige Kirkegaard i St. Francisco er der indrømmet dem et anseeligt Stykke Jord, hvorpaa de have bygget en Mængde smaae pyntelige Pagoder. Med de regelmæssige Paketskibe fra Hongkong indtræffer der altid flere Hundrede nye chinesiske Indvandrere, dog forholdsviis faa Qvinder.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Et Tegn fra Himmelen.

(Fra „Millennial Star.“)

Det Følgende er bleven anbragt i vore Hænder til Offentliggjørelse. Det er Beretningen om et Syn, seet i Staten New Hampshire i Mai 1820, som vi her ville meddele. Vi ere underrettede om, at Emer Harris, Martin Harris Broder, har erholdt den Copi, som er i vor Besiddelse, fra den Mands Bibliothek, hvilken sagde at have seet Synet. Vi give „Synet“ til vore Læsere, ligesom det kom til os, og de kunne selv bedømme det.

„Følende, at det er min Pligt, at meddele mine Medmennesker det, som paa en saa mærkværdig Maade er mig viist, vil jeg forsøge, saalangt Erindringen tillader, at give en nøiagtig Skildring af den Begivenhed, hvortil jeg var et Dievidne.

Den 3die Mai sidstleden (i Aaret 1820), da jeg var paa en Reise fra Boston til Grafton i New Hampshire, tog jeg Logi for Natten i et Hotel i Plymouth. Efter at have tilbragt nogen Tid af Aftenen i Conversation med nogle agtværdige Mænd, om vort Lands sidste Ulykke, nemlig den Strid, vi nylig have havt med Storbritannien samt om vort Lands indre Inddeling, begav jeg mig til Hvile noget sildig, overveiende den Samtale, jeg havde havt, og de Begivenheder, der i samme vare berørte.

Nogle Minutter før Klokken Eet vaagnede jeg, og da jeg vendte mine Dine mod Vinduet, bemærkede jeg et ualmindeligt Skin. Jeg ilede op for at erfare hvad det var, men kunde ikke see noget Ualmindeligt, hvorfor jeg atter gik tilsengs, søgende Vederqvægelse ved Søvnen. Snart efter overraskedes jeg af et klart Skin, som fyldte det Værelse, hvori jeg var, ligesom om Maanen havde kastet sit Skin ind i samme, hvilket dog ikke var Tilfældet. Jeg reiste mig i Sengen, men sank øieblikkelig tilbage og blev liggende ubevægelig, fyldt med Forundring og Skræk. Jeg hørte en Røst kalde mig ved Navn og sige: „Staa op og giv Agt paa det himmelske Sendebud. Farlige Tider ere komne over Jorderige, foraarsaget af den store Uenighed og utallige Synder iblandt Menneskene. Derfor siger Herren: „„Jeg har befriet dette Folk fra en mægiig Nations Haand, ligesom jeg gjorde med Israels Børn fordum. Jeg vilde med Glæde have samlet dem, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men de vilde ikke lytte til Viisdoms Røst. De ere blevne et oprørsk og ulydigt Folk, derfor er deres Fred forstyrret. Krig og Rygter om Krig skal være overflødig. Faderen skal reise sig imod Sønnen og Sønnen imod Faderen, indtil en Fredsdag bliver indført, paa hvilken alle Nationer og Tungemaal ville forenes til een Huusholdning og regjeres af Kongernes Konge og Herrernes Herre, hvis Scepter svinges over al Verden. En Engel med et langt flammende Sværd i sin Haand vil vorde sendt til at berede Veien for den Dag. Sværdet skal forandres til en Oliegreen, som Sindbillede paa en almindelig Fred, og om disse Ting skal Du være et Vidne.““

Efter en saadan Tale, som jeg vidste ikke kom fra noget Menneske, kan nok mine Læsere begribe, at det ikke var at tænke paa at sove mere denne Nat; thi ingen Tunge eller Pen kan udtrykke den Bevægelse, der rørte sig i mit Sind og den rystende Situation mit Legeme befandt sig i. Efter nogen Overveielse fandt jeg mig dog noget beroliget og syntes at være bleven meget begunstiget ved at være Bæreren af det himmelske Budskab. Jeg gjorde mine Forberedelser til min Reises Fortsættelse, ordnede min Vogn, betalte min Regning og begav mig paa Veien. Da jeg var kommen halvanden Miil, blev min Vogn, trukken af tre Heste, standset ligesom af en stærk Arm. I samme Dieblik oplystes Horizonten af et klart Lys og en Engel eller et overnaturligt Væsen dalede ned og stod opreist i Luften i en kort Afstand foran mig. Engelen var iført en lang, svævende Klædning, og i Haanden havde han et langt, flammende Sværd. Han sagde til mig: „Giv Agt paa de Ord jeg skal tale." Jeg stod rystende og tænkte paa det Syn, jeg faa Timer før havde seet. Jeg opløftede mine Dine og betragtede Engelens Udseende: Hans Dine vare som Ildslue; Sværdet, han havde i sin Haand, saae ud til at være omtrent tredive Fod langt, dets Haandgreb lignede reent Guld, besat med mange Stene af forskjellige Farver, Klingen lignede Ildslue, Engelens Hoved omgaves af mangeartede Farver, meest liig en Regnbue, omsluttende en Samling af fexten Stjerner. Ni af disse vare carmoisinrøde, de andre Syv himmelblaae, de Røde i den sydlige, de Blaae i den nordlige Deel af Buen, forestillende en Oliegreen, rigelig bedækket med gyldne Frugter. Stjernerne adspredtes efterhaanden, og de Røde faldt mod Syd, de Blaae mod Nord, efterladende en Rumlen i Luften, lig den, som frembringes naar mange Armeer støde sammen i et Slag. Jeg faldt til Jorden og blev liggende nogen Tid fuld af Forundring. Jeg hørte en Røst sige: „Alt dette ere Tegn ved hvilke Du skal kjende, hvad der skal vederfares Nationerne i de sidste Dage. Vee Landets Indvaanere for deres Synder og Utaknemmelighed. Krig og Rygter om Krig skal vorde overflødig; Klage og Begrædelse skal lyde igjennem de eensomme Dale, indtil al Klinte er ødelagt og borttaget fra Jordens Overflade. Ødelæggelse skal komme over Landet og udtynde Jordens Beboere. Pestilence skal ødelægge i Mørket, Sværdet om Middagen, og det Tiloversblevne skal Hunger hjemsøge; men da skal en Qvist opvoxe af Isai Rod, hvilken skal udføre saa mærkværdige Undere ved Guds Kraft, at Verden skal omvendes til Herren, Israels Gud, og alle Nationer og Tungemaal blive af eet Hjerte, eet Sind og een Religion. Krig skal ikke mere være, men Menneskene skulle altid blive indbyrdes forenede ved Venskabs Baand. Jøde og Hedning skal da blive overeensstemmende i Anskuelser; de ville da erklære Jesus Christus for deres rette Konge og Overherre."

Sværdet, hvilket Engelen holdt i sin Haand, ombannedes til en Oliegreen, der voxte og udspredte sig over Himmelen, og under samme betragtede jeg Gjenskinnet af et stort Landskab, hvilket beboedes af en utallig Skare Væsener, lig Himmelens Stjerner i Herlighed. De lovede og prisede Gud, Kongernes Konge. Der laae Løven ved Siden af Lammet, Markens Dyr og Himmelens Fugle, blandede mellem hverandre, vare forenede, Fred og Kjærlighed herskede overalt. Tilsidst udraabte Engelen: „Ære være Gud i det Høieste, Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed," og idet han opfoer: „Fader, maa din Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen, og maae alle Folk sige Amen." Ved Lyden af disse

Engelens Ord faldt Forundring og Skræk over mig i den Grad, at jeg ei kan sige, hvor lang Tid der hengik inden jeg kom til mig selv, men da var Alt forsvundet. Jeg forsatte Reisen, overveiende de forunderlige Begivenheder jeg havde iagttaget, og besluttede at lægge samme for Publicum, af hvem jeg haaber det vil læses med Upartiskhed, fra Deres ydmyge Tjener,

Thomas C. Prencis.

Emigranternes Ankomst til New York.

Vi ere underrettede om, at Seilskibet „Emerald Isle," hvormed den anden Flok af skandinaviske Hellige befordredes fra Liverpool, ankom til New York den 11te Augnst. „Emerald Isle" afseilede, som før berettet, fra Liverpool den 20de Juni, altsaa medtog Reisen over Havet syv Uger og to Dage.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1841. (Fortsat fra Side 343.)

„Efter et Par Dages Forløb rygtedes det, at Hr. Matthews havde døbt sig selv, hvilket Rygte siden blev stadfæstet af Fru Matthews, som fortalte Ældste Kimball i Preston, at Hr. Mattews havde døbt sig selv, idet han raisonnerde saaledes: „Dersom jeg har Myndighed til at forvalte Sakramentet for mit Folk, saa har jeg ogsaa Myndighed til at døbe mig selv osv." — Og alt dette efterat Hr. Matthews havde erkjendt for Ældsterne Goodson og Richards, at han ingen Myndighed havde til at forvalte Guds Huses Ordinancer, og sættende tilside Apostelens Ord (Hebr. 4, 5.): „Ingen tager sig den Ære, uden han er kaldet af Gud ligesom Aaron var."

„Af det Foregaaende sees det tydeligen, at Hr. Matthews har søgt at tilegne sig det, som aldrig blev ham meddeelt ved Aabenbaringens Aand, hverken af Gud, hans Engle eller hans Tjenere, nemlig det hellige Præstedømme.

„Hr. Matthews begyndte fra den Tid af at prædike om Daab, og at døbe dem, der følte det som en Pligt at blive døbte, og indbød dem derpaa til at komme og bekjende deres Synder for at faae dem tilgivne, men da han fandt, at dette ikke vilde opfylde alt det, han hensigtede til, begyndte han sidenefter at døbe til Syndernes Forladelse.

„Hr. Matthews synes at have forstaaet, at falsk Mønt er gangbarere jo mere den ligner den ægte, og handlede overeensstemmende dermed. Han vedblev at prædike om Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, Christi anden Tilkommelse osv., føiende een Ting til en anden, eftersom det passede til hans Hensigt, idet han søgte at efterligne Sandheden og fremsætte de Lærdomme, som

han havde hørt de Ældste prædike, dog varede det nogen Tid, førend han naaede til den himmeltrodsende og samvittighedsløse Djærvhed at lægge Hænder paa dem, som han døbte, for Modtagelsen af den Hellig-Aand, paa samme Tid, som han erkjendte, at han ikke selv havde modtaget den Hellig-Aand, men bad om at maatte modtage den. Spørgsmaal: Kan en Mand meddele det, han ikke selv er i Besiddelse af? Saa formørket var Hr. Matthews, at han endog tillod sig at kalde sin Menighed „De Sidste-Dages Helliges Kirke."

„Paa samme Tid som Hr. Matthews gav sin Menighed et saadant Navn, prædikede de samme Lærdomme og administrerede de samme Ordinancer som de Sidste-Dages Hellige, løb han omkring fra Bedford til Liverpool, derfra til Northampton og til andre Steder, forkyndende overlydt, at de Sidste-Dages Hellige og deres Lærdomme kom fra Helvede, ligesom om han fuldt og fast troede, at Lærdomme og Ordinancer, komne fra Helvede, vilde blive helligede og himmelske, naar de lærtes og administreredes af en selvkaldet og ubemyndiget Mand.

„Omtrent paa samme Tid som Hr. Matthews forkastede Sandheden i Bedford, begyndte en anden selvlavet Præst, Robert Aitkin, som Hr. Matthews kaldte sin Søn, at tale mod Evangeliets Principer i Preston, og medens han rasende slog i Prædikestolen med Mormons Bog og advarede sin Menighed for de Sidste-Dages Hellige og deres Lærdomme, sigende, at de havde deres Oprindelse fra Helvede, opfordrede han sit Folk til at gjøre sit Yderste for at nedbryde Guds Værk eller standse de Sidste-Dages Helliges Fremgang, og dersom det ikke kunde skee paa anden Maade, bad han, at Gud vilde slaae Værkets Ledere, og fra den Tid til nærværende er denne hans Bøn bleven besvaret paa hans eget Hoved. Efterat Hr. Aitkin i flere Aar havde prædiket imod den engelske Kirkes Fordærvelse, og oprettet mange blomstrende Menigheder i Liverpool, Preston, Manchester, Burslem, London og flere Steder, og var bleven besøgt af de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, for hvem han til een Tid erkjendte, at Daaben var rigtig, men at han ikke kunde finde nogen Mand bemyndiget til at forrette samme, og til en anden Tid, at han frygtede dem og forkastede deres Vidnesbyrd, og til allersidst ikke vilde modtage de Ældste i hans Huus, forlod han sin „christne Menighed," hvoraf Nogle havde annammet de Ældstes Vidnesbyrd og vare blevne døbte, han ophørte at være „Aikinit," afbrød al Forbindelse med Hr. Matthews og tog atter „Præstegraden" i „Moderkirken," mod hvis Fordærvelse han saa ivrig havde prædiket i flere Aar. Aarsagen synes at være den, at han Ingen fandt, som havde Myndighed til at administrere Evangeliets Ordinancer.

„Den 12te September vendte Ældste Goodson og Præst Snyder tilbage til Preston og afseilede snart efter til Amerika.

„Nogle Aar forud vare Afholdenheds-Foreninger blevne oprettede i Amerika, og da disse begyndte at blive overført til England, var Preston den første By, som modtog samme. Blandt de mange interessante og værdifulde Artikler, der bleve behandlede af Afholdenhedsvennerne, var ogsaa den, at Afholdenhed var Forløberen for Evangeliet, hvilken Propheti bevistes at være sand, thi da Evangeliets Fylde kom fra Amerika til England, blev det først prædiket i Preston, og formedelst Afholdenheds-Foreningens Indflydelse fik de Sidste-Dages Hellige Tilladelse til at benytte Foreningens Hal i Preston til Forsamlingshuus. Lignende Gunstbeviisninger ere ogsaa blevne modtagne fra forskjellige andre Afholdenheds-

Foreninger i England, for hvilke Herren belønne dem.

„Ældste Richards vedblev at arbeide under megen Modstand i Bedford og sammes Omegn, indtil den 7de Marts 1838, paa hvilken Tid han vendte tilbage til Preston, efterladende omtrent fyrgetyve Medlemmer i Bedford under Ældste James Lavenders Varetægt. Ældste Russell vedblev at arbeide i Alston, Brampton og flere Steder, og kom tilbage til Preston omtrent paa samme Tid som Richards ankom fra Bedford, efterladende en Menighed paa omtrent tredsindstyve Medlemmer under Bestyrelse af Ældste Jacob Peart.

„Ved Juletider 1837 blev Præst Joseph Fielding ordineret til Ældste og Adskillige bleve ordinerede til Lærere og Diaconer i Preston, og i Marts 1838 havde Kirken udstrakt sig fra Preston til Penwortham, Longton, Southport, Eccleston, Whittle, Hunters Hill, Chorley og mellemliggende Steder, ved Ældsterne Hydes, Kimballs og Fieldings Arbeide, og Medlemmernes Antal i Preston og Clitheroe beløb sig til nogle Hundrede. Denne Maaned vare Ældsterne Kimball og Hyde flittig beskjæftigede med at organisere de forskjellige Grene, og den første April afholdtes en General-Conference i Preston, under hvilken Kirkens Organisation blev fuldstændig ordnet, og Mange bleve ordinerede, hvoriblandt vare Ældsterne Joseph Fielding, Willard Richards og William Clayton, til Overpræstedømmet, og bleve af Ældsterne Kimball og Hyde beskikkede til at præsidere over de forskjellige Afdelinger af Jesu Christi Kirke, hvilke vare oprettede i England.

„Den 9de April tog Ældsterne Hyde, Kimball og Russell Afsked med de Hellige i Preston, og reiste til Liverpool, hvor de bleve besøgte af Ældsterne Fielding, Richards, Clayton med Flere, og den 20de afseilede Kimball, Hyde og Russell med „Garrick," hvilket Skib seilede til New York; det var det samme, hvormed de seilede til England.

„Da Ældsterne Fielding og Richards vare vendte tilbage til Longton, fandt de et Flyveskrift, hvilket var forfattet af Methodistpræsten Hr. R. Livesey, som havde været paa en Missionsreise i de Forenede Stater, hvorfra han, da han vendte tilbage til England, medbragte en stor Mængde Løgn og Snavs, skrevet om de Sidste-Dages Hellige, hvilke Sager han havde samlet fra ameriakanske Aviser, og da han kom til sit Fødeland og mærkede, at Guds Værk rullede fremad, begyndte han, som bemærket, at arbeide med at udbrede en Masse af transatlantiske Løgne igjennem en Tractat med Titel „Richard Liveseys Afhandling imod de Sidste-Dages Hellige." Dette var det første i sit Slags, som al Retfærdigheds Fjende fandt Anledning til at exportere fra Amerika til England, men siden den Tid har han ingen Møie havt med at finde Saadanne, som have været villige til at tjene ham i denne Forretning.

„Kirken var dengang i sin Barndom og behøvede megen Belærelse, hvorfor de Ældstes Opmærksomhed uundgaaelig maatte være henvendt derpaa, og da der paa det Felt kun vare faa Arbeidere, udspredte Kirken sig ei saa hurtigt for en Tid.

„Søster Alice Hodgin døde i Preston den 2den September 1838, og da det var en Ualmindelighed, at en Sidste-Dages Hellig døde i England, blev Ældste Richards kaldet for Retten i Preston den 3die October, og Klagen lød paa, at han havde „slaaet ihjel" nævnte Alice Hodgin med en „sort Stok" osv., men han blev frikjendt, uden at blive tilladt at forsvare

sig, saa snart som det blev opdaget, at hans Anklageres Uretfærdighed var nær ved at vorde aabenbaret.

„Den 19de October 1838 gav Ældste Clayton sig aldeles til dette Værk, prædikede og døbte i Manchester, hvorfra Værket spredte sig til Stockport og andre Steder i Nabolavet, ved Ældsterne Claytons, Fieldings, John Moons og David Wildings Arbeide. En liden Menighed er siden bleven oprettet i Bolton ved Ældste Wildings Arbeide, som fortsattes af Ældste Amos Fielding.

„I Sommeren 1839 arbeidede Ældsterne Clayton, Richards og J. Moon i Burslem med nogen Fremgang. En liden Menighed oprettedes i Burnley af Ældste Thomas Richardson, foruden mange, som bleve tillagte de ældre Menigheder ved det locale Præstedømmes trofaste Virksomhed.

„Den 8de December ankom Ældsterne Hiram Clark, Alexander Wright og Samuel Mulliner til Preston fra Amerika, og den 25de afreiste Ældsterne Mulliner og Wright til Skotland, hvor de strax begyndte at prædike og døbe i Paisley.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Den danske Kongefamilie, der fortiden er paa en Reise til Rusland for at aflægge sammes Fyrstehuus et Besøg, ankom til Kronstadt den 16de August om Eftermiddagen Kl. 3, og de høie Herskaber landede Kl. 5 ved Peterhof, hvor de fandt en begeistret og glimrende Modtagelse.

England. Jernbane Ulykke. Ifølge Telegraph-Efterretninger skal en stor Ulykke være skeet paa den engelske North-Western-Jernbane den 20de August. Hvad der gjorde denne Ulykke saa frygtelig, var for en Deel det, at nogle Vogne, ladede med Petroleum, stødte til Locomotivet for det i fuld Fart ankommende Posttog, hvorved Ilden fra Locomotivet antændte det nævnte Fluidum, hvorpaa fulgte en Explosion. Antallet af Døde angives til 27 og en stor Deel bleve mere eller mindre saarede. Det siges at være den skrækkeligste Ulykke, der endnu er passeret paa den engelske Jernbane.

Schweiz. Fra Luzern meldes, at en Fenier, der var ankommen dertil for at myrde Dronning Victoria, som opholdt sig i Schweiz for sin Helbreds Restitution, er bleven arresteret.

Ungarn. Det berettes, at en Complot har dannet sig for at tage Frants Deak afdage. Den, der havde paataget sig at myrde Deak, er arresteret. De Sammensvorne ere i en Alder fra 14—15 Aar. Gjenstanden for Complottens Efterstræbelser, Frants Deak, er en bekjendt ungarsk Statsmand, Majoritetens Fører i Deputeretkamret i Pesth.

Blandinger.

Amerikansk Jernbanecomfort. Paa en for nylig aabnet Jernbanelinie mellem Chicago og New York og Boston er der til det reisende Publicums Beqvemmelighed anbragt forskjellige nye, hidtil paa Jernbaner ukjendte Indretninger. Der er saaledes en færegen Restaurationsvogn med et lille Kjøkken; i samtlige Personvogne kan der foran ethvert Sæde opstilles et Bord, og saasnart en Passageer trækker i en til den Ende anbragt Klokkestreng, kommer der strax en Opvarter med en Spiseseddel og serverer med kort Varsel et fortræffeligt Maaltid, medens Toget bruser afsted med 8 a 10 Miles Fart i Timen. Der findes ogsaa 2 store, paa 8 Hjul hvilende Salonvogne, der om Dagen kunne benyttes som Selskabsværelser for Passagererne og indeholde Sophaer, Stole, Spise-, Skrive- og Spilleborde samt i enhver Henseende ere udstyrede med den meest udsøgte Luxus og Elegance. Ved Nattens Frembrud forvandles disse Saloner som ved et Trylleslag til Sovelocaler med magelige Soveplådser for c. 70 Personer, der om Morgenen forefinde hver sit Vaskeapparat med koldt og varmt Vand og overhovedet enhver Beqvemmelighed, som man kan forlange i et velindrettet Hotel. Localerne ere naturligviis opvarmede og fortræffeligt ventilerede, og Bevægelsen er saa jevn, at man i al Mag kan skrive, selv naar Toget er i fuld Fart. Under saadanne Forhold svinder unægtelig en Reises Besværligheder ind til et reent Minimum, men det er da ogsaa kun i Amerika, at man endnu er kommen saavidt i Civilisation; den gamle Verdens Jernbaner lade visselig meget tilbage at ønske.

Ny Papirindustri. At Chineserne og Japaneserne hensigtsmæssigt og durabelt af Papir forfærdige alle mulige Gjenstande, til hvilke man ellers benytter Træ eller Metal, er bekjendt. Amerikanerne have imidlertid lært dem Kneffet af og for nylig opfundet en aldeles ny Papirindustri. Ad galvanoplastisk Vei indretter man simple Kobberforme og i disse presser man en Grød af Manillapapir. Ved Tørringen skrumper Grøden noget sammen, saa at den let lader sig tage ud af Formen. Paa denne Maade forfærdiger man alleslags Hovedbeklædninger, der have det Fortrin at være særdeles lette og ikke destomindre fuldkommen vandtætte. Forøvrigt ere Papirshattene elastiske og gaae derfor ikke saa let itu som Straahatte. Derhos ere de overordentlig billige, thi Materialet koster ikke meget og Fabricationen gaaer meget let og hurtig for sig, naar man eengang har Formerne. Ligeledes forfærdiger man for Øieblikket i New York Gondoler af et Slags vandtæt Papirmasse. En saadan Baad af 30 Fods Længde og 12 Fods Brede skal kun veie 22 Pund, medens den letteste Baad af Træ i disse Dimensioner mindst vil veie det Dobbelte.

Statistik fra New York. Af de 100,000 Familier, der leve i denne Amerikas Hovedstad, beboe kun 15,000 et heelt Huus. Omtrent 500,000 Personer boe tilleie i Stuen, af hvilke hver i Gjennemsnit afgiver Bolig for 7 Familier. Omtrent 15,300 Personer boe i Kjældere. Fattighjælp modtage aarlig henved 53,000 Individer. Ikkedestomindre beløber Stadens samlede Formue sig til 1200 Millioner Daler.

Nye Guldfund. I Syd-Afrika har man for nylig opdaget meget rige og udbredte Gulddistrikter. Et ligger Nord for Zambese, et andet 900 eng. Mile

Nordvest for Natal, navnlig ved Sekome. Man er i disse Egne ivrigt beskjæftiget med at drage Fordeel af disse Opdagelser.

Uveir i Nordamerika. Staden Baltimore er ifølge et Telegram af 25de Juli bleven hjemsøgt af en voldsom Storm i Forbindelse med Skylregn, hvorved mange Menneskeliv ere gaaede tabte og Eiendom ødelagt til en Værdi af 3 Mill. Dollars.

En uheldig Politibetjent. For kort Tid siden tildrog sig en komisk Scene i Hydepark i London. En Tjener gik en Morgen i Parken for at lade sin Herres tre store, stærke Hunde faae Motion. Heri blev han forstyrret af en Politibetjent, der gjorde ham opmærksom paa, at Hunde, ialfald naar de ikke havde Mundkurv, ikke havde Lov at opholde sig i Parken; derhos erklærede Betjenten, at hans Pligt nødsagede ham til at tage de tre Dyr med til Vagtcontoiret. Tjeneren lokkede nu Hundene til sig, og Betjenten sikkrede sig sit Bytte ved et Reb. For saa meget desto beqvemmere at kunne trække dem, spændte han sit Læderbelte af og gjorde det temmelig korte, improviserede Kobbel fast ved det, og saaledes trak han afsted med Hundene. Tjeneren fjernede sig i den modsatte Retning, men da han var kommen 300 Skridt bort fra Politibetjenten, lod han høre en skarp Fløiten; da vendte Hundene om, trækkende Betjenten efter sig. Denne stred imod og trak af alle Kræfter, men det hjalp ikke, og tilsidst maatte han, aldeles aandeløs, slippe sit Tag til Tilskuernes store Fornøielse.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.